

Arrest

nr. 326 086 van 30 april 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 13 november 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 februari 2025.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. De verzoekende partij, die verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 28 oktober 2024, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij de subsidiaire bescherming werd verleend in Bulgarije op 4 mei 2022 (Zie “Dublin Unit Bulgaria” in het administratief dossier). Dit wordt bevestigd door de verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud (NPO, p.5).

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door de beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat er in Bulgarije sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Bulgarije. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot huisvesting of sociale bijstand en de bijna onbestaande beschikbaarheid van integratieprogramma's. Echter, er kan niet worden afgeleid dat de situatie van personen die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Bulgarije werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. De verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

De verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Bulgarije of waardoor zij bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. De verzoekende partij brengt naar voor

tijdens het persoonlijk onderhoud dat ze door scherven geraakt is ten gevolge van een bom in Syrië (NPO, p.5). Ze bevestigt dit tevens door een medisch document dat ze voegt aan haar verzoek om internationale bescherming. Uit deze documenten, of uit haar verklaringen, kan echter niet blijken dat de verzoekende partij hier op heden last van ondervindt of dat ze hiervoor op heden een behandeling voor volgt. Ze verklaart tevens dat ze een beroerte heeft gehad in Bulgarije (NPO, p.7). Ze voegt echter geen enkel medisch stuk toe om dit te onderbouwen. Er kan dan ook worden besloten dat de verzoekende partij omwille van haar vermeende psychologische problemen niet gehinderd wordt om in haar levensonderhoud te voorzien waardoor ze bij een terugkeer naar Bulgarije in een situatie van verregaande materiële deprivatie zou terechtkomen. Dit wordt tevens door de verzoekende partij zelf bevestigd daar ze verklaart op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) dat ze gezond is (Verklaring DVZ, vraag 38). Aldus brengt de verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen die blijk geven van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Bulgarije, of waardoor zij bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

De verzoekende partij is een 39-jarige man. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij de subsidiaire bescherming werd verleend in Bulgarije op 4 mei 2022 (Zie “Dublin Unit Bulgaria” in het administratief dossier). Dit wordt bevestigd door de verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud (NPO, p.5).

Uit de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) blijkt dat de verleende beschermingsstatus onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° berust inderdaad bij het Commissariaat-generaal, doch eens hieraan is voldaan, het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. De verzoekende partij blijft hier echter in gebreke. Het volstaat niet om in het verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene informatie die spreekt over de hypothese van intrekking van de beschermingsstatus in bepaalde gevallen. De verzoekende partij verklaart dat ze haar Bulgaarse verblijfsvergunning heeft verscheurd in België en in de rivier heeft gegooid (verklaring DVZ, vraag 27). In het document “Dublin Unit Bulgaria” kan worden gelezen dat de verzoekende partij de subsidiaire bescherming in Bulgarije werd toegekend op 4 mei 2022. Uit de algemene landeninformatie die wordt toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat personen die subsidiaire bescherming werden toegekend in Bulgarije een verblijfsvergunning krijgen die geldig is voor drie jaar (AIDA, “Country Report Bulgaria. Update 2023”, april 2024, p. 110). Er kan dus vanuit worden gegaan dat de verblijfsvergunning van de verzoekende partij nog minstens geldig is tot 4 mei 2025. De verzoekende partij is aldus in het bezit van een geldige verblijfstitel en valt hierdoor niet onder de juridische ‘catch 22’. Dit is de situatie waarin begunstigden, om hun identiteitsdocumenten te verkrijgen, een woonplaats moeten opgeven om geregistreerd te kunnen worden in de ‘civiele nationale database’. Echter mogen begunstigden niet langer het adres gebruiken van het opvangcentrum waar zij verblijven en moeten dus een eigen adres opgeven. Om een woning te huren, moeten zij echter beschikken over geldige identiteitsdocumenten. Hierdoor wordt het zowel onmogelijk voor hen om een geldig adres of domicilie op te geven aangezien zij geen verblijfplaats kunnen huren zonder een geldig identiteitsdocument als onmogelijk om identiteitsdocumenten te verkrijgen aangezien zij hiervoor een geldig adres of domicilie moeten hebben. Deze juridische ‘catch 22’ heeft geleid tot voortdurende wanpraktijken, waaronder valse huur- en adresregistraties om begunstigden in staat te stellen identiteitsdocumenten te verkrijgen, aangezien een geldig identiteitsdocument een voorwaarde is voor het uitoefenen van hun rechten (AIDA Bulgarije update 2023, p. 110). Het feit dat de verzoekende partij op heden niet meer beschikt over haar fysieke Bulgaarse verblijfsvergunning is in dit opzicht niet relevant. Ze toont immers niet aan, noch kan dit blijken uit de algemene landeninformatie dat ze bij een terugkeer naar Bulgarije geen duplicaat van haar verblijfsvergunning zou kunnen vragen.

Voorafgaand dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geenszins de intentie had om in Bulgarije een duurzaam bestaan uit te bouwen. Ze verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud dat Bulgarije niet haar eindbestemming was maar dat ze er werd opgepakt onderweg naar België (NPO, p.5) en dat de beslissing om naar België te komen reeds genomen was in Syrië (NPO, p.8). Los van het gebrek aan intentie om een duurzaam bestaan in Bulgarije uit te bouwen blijkt dat de verzoekende partij er wel degelijk in staat was om tewerkstelling, huisvesting en medische zorgen te bekomen. De verzoekende partij werd in de periode vooraleer ze de subsidiaire bescherming werd toegekend steeds opgevangen door de Bulgaarse overheid (NPO, p.6). Nadat ze het kamp diende te verlaten sliep ze op haar werk en daarna bij een vriend (NPO, p.6). Hierna vond ze een huurappartement waar ze samen met haar gezin verbleef (NPO, p.6). Nadat ze dit

appartement verlaten had, vond ze onderdak bij een vriend en daarna op een boerderij dewelke ter beschikking werd gesteld door haar werkgever (NPO, p.7). Hieruit blijkt dat de verzoekende partij steeds in staat was om huisvesting te bekomen. Wat betreft haar tewerkstelling heeft de verzoekende partij steeds kunnen werken vanaf dat ze het kamp heeft verlaten totdat ze Bulgarije heeft verlaten, hoewel wel met onderbrekingen (NPO, p.7). Ze verklaart in de bouw en als kapper te hebben gewerkt (NPO, p.6). Ze verklaart evenwel dat dit zwartwerk was (NPO, p.7). De verzoekende partij stelt dat ze geprobeerd heeft om legaal werk te vinden maar dat de werkgevers dit weigerden omdat dit te duur voor hen was (NPO, p.8). De verzoekende partij maakt echter niet duidelijk op welke manier ze gepoogd heeft om legale tewerkstelling te vinden of welke inspanningen ze heeft geleverd om legaal werk te vinden. Zo blijkt niet dat ze beroep heeft gedaan op de Bulgaarse overheid om legaal werk te vinden of beroep heeft gedaan op een arbeidskantoor. Deze inspanningen kunnen echter van een begunstigde van internationale bescherming worden verwacht om zich op deze manier te integreren in de samenleving waar ze bescherming heeft verkregen en een duurzaam bestaan uit te bouwen. De verzoekende partij blijkt ook steeds toegang te hebben gehad tot medische voorzieningen in Bulgarije. Ze verklaart een beroerte te hebben gehad waarvoor ze werd opgenomen in het ziekenhuis (NPO, p.7). Ze kreeg volgens haar verklaringen hiervoor medicatie (NPO, p.7). Ze moest echter ook betalen voor een scan van haar hoofd maar ze stelt dit geld niet te hebben gehad waardoor ze het ziekenhuis op eigen verantwoordelijkheid diende te verlaten (NPO, p.7). Het feit dat ze diende te betalen voor medische zorgen toont echter niet aan dat ze geen toegang zou hebben tot medische zorgen of dat ze bij een terugkeer in een situatie zou terechtkomen die een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van haar Handvest. Wat betreft de toegang tot onderwijs voor haar kinderen maakt ze niet aannemelijk dat ze de nodige stappen heeft gezet om betaalbaar onderwijs voor haar kinderen te bekomen. Ze beperkt zich tot naar voor te brengen dat ze geluk moet hebben om haar kinderen in te schrijven in een school en dat ze anders 2000 euro per kind zouden moeten betalen voor privéonderwijs (NPO, p.8). Uit haar verklaringen kan echter niet blijken dat ze de Bulgaarse overheid of enige andere organisatie heeft gecontacteerd om scholing voor haar kinderen te bekomen. Het is de verantwoordelijkheid van de begunstigde van internationale bescherming om de rechten verbonden aan haar status af te dwingen bij de overheid die haar deze bescherming verleend. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat ze dit effectief heeft gedaan. De verzoekende partij blijkt verder over de nodige zelfredzaamheid en sociaal netwerk te beschikken om haar te ondersteunen bij eventuele problemen die in Bulgarije de kop zouden kunnen opsteken. Haar zelfredzaamheid blijkt uit het feit dat ze in staat was om tewerkstelling en huisvesting te vinden (zie hierboven) en de nodige stappen kon nemen om haar gezin over te laten komen van Turkije naar Bulgarije (NPO, p.7). Haar sociaal netwerk en de mogelijkheid tot ondersteuning van dit netwerk blijkt uit haar verklaringen waar ze stelt dat ze geld heeft kunnen lenen van haar schoonouders, een verwant uit Turkije en bij nadere vrienden (NPO, p.9). Ze toont niet aan dat ze op heden of bij een terugkeer naar Bulgarije geen beroep zou kunnen doen op dit netwerk.

In de mate dat de verzoekende partij zich beroept op het feit dat er in Bulgarije sprake is van racisme waardoor ze hun huurappartement diende te verlaten of haar kinderen niet met andere kinderen kon spelen is, hoe betreurenswaardig ook, op zich niet voldoende om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar Bulgarije aannemelijk te maken. Vreemdelingen kunnen in Bulgarije, net als in andere lidstaten, geconfronteerd worden met discriminatie, racisme of xenofobie maar dit leidt niet tot het besluit dat de Bulgaarse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van de verzoekende partij niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Bulgarije. Bovendien houdt dit evenmin in dat de Bulgaarse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie. In dit opzicht dient ook te worden opgemerkt dat de verzoekende partij geen moeite gedaan heeft om deze problemen aan te kaarten bij de Bulgaarse overheid of bij de Bulgaarse overheid bescherming te bekomen tegen deze racistische bejegeningen (NPO, p.8-9).

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft.

Verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Bulgarije in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Bulgarije persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Bulgarije in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Bulgaarse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Bulgarije werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Bulgarije zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partij aantoonst dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

5. De artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motieven van de bestreden beslissing kunnen echter op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij laat verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

7. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Bulgarije."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De commissaris-generaal is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 20 maart 2025 staat het volgende vermeld:

“De zaken met rolnrs 20 en 21 worden tezamen opgeroepen.

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikkingen, voorwerp van de vraag tot horen.

In beide zaken leggen VzP'n een aanvullende nota neer met een update van de situatie in Bulgarije en Syrië.

De analyse van de Raad houdt geen rekening met de bijzondere kwetsbaarheid van dit gezin met kinderen dat geprobeerd heeft zich staande te houden noch met het feit dat dit niet gelukt is. Wat betreft de situatie in Syrië dient de Raad rekening te houden met de in Bulgarije bekomen status en zo ook hier de vluchtelingenstatus toe te kennen, zoniet de zaken terugsturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek. Ze verwijzen naar de update inzake Syrië in combinatie met hun verwestering wat een groot risico bij terugkeer inhoudt. Bovendien is verzoekster erg jong gehuwd, met kinderen, wat de bijzondere kwetsbaarheid groter maakt eerder dan dit als negatief element (uitsluiting) tegen verzoeker te gebruiken.”

5. De verzoekende partij brengt ter terechtzitting en in de aanvullende nota, met voormelde argumentatie, geen dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 21 januari 2025.

Waar een vraag tot horen als doel heeft om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke grond(en) van de beschikking men het niet eens is en waarom, gaat verzoekende partij hieraan geheel voorbij en blijft zij desbetreffend manifest in gebreke. Verzoekende partij gaat immers niet, laat staan concreet in op de inhoud van de beschikking. Ze beperkt zich daarentegen hoofdzakelijk tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en reeds aangehaalde argumenten, elementen waarmee reeds terdege rekening werd gehouden en waarop werd ingegaan. Ze laat daarbij evenwel na te repliceren op hetgeen hierover in de beschikking concreet wordt vastgesteld.

Verzoekende partij legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer waarin zij verwijst naar recente landeninformatie betreffende de situatie van begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije. Echter dient opgemerkt te worden dat deze informatie ook reeds voorlag toen de voorliggende beschikking genomen werd. Het louter opnieuw verwijzen naar informatie die reeds in overweging genomen is, kan aldus geen afbreuk doen aan de motivering van deze beschikking. Bovendien volstaat het niet om op algemene wijze naar landeninformatie te verwijzen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije, om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft.

Zij stelt verder ook dat de verwerende partij de actualiteit van haar status diende na te kijken en dat dit niet gebeurd is. Echter blijkt uit een lezing van de bestreden beslissing duidelijk dat haar status wel degelijk onderzocht werd en dat verzoekende partij op heden geen elementen voorlegt waaruit blijkt dat haar status niet meer geldig zou zijn. Waar zij stelt dat er een risico bestaat op intrekking van haar internationale beschermingsstatus in Bulgarije omdat zij haar verblijfsdocumenten niet vernieuwd heeft binnen een periode van 30 dagen, wijst de Raad erop dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-*acquis*, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een

nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Het is aan de verzoekende partij om concrete gegevens of verifieerbare elementen bij te brengen die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van haar internationale beschermingsstatus. De Raad kan *in casu* enkel vaststellen dat verzoekende partij in gebreke blijft om degelijke elementen voor te leggen. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij de subsidiaire bescherming in Bulgarije werd toegekend op 4 mei 2022. Uit de algemene landeninformatie die wordt toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat personen die subsidiaire bescherming werden toegekend in Bulgarije een verblijfsvergunning krijgen die geldig is voor drie jaar (AIDA, "Country Report Bulgaria. Update 2023", april 2024, p. 110). Haar verblijfsvergunning is op heden aldus niet langer geldig, maar het feit dat zij niet langer in het bezit is van een geldige Bulgaarse verblijfstitel doet geen afbreuk aan het bovenstaande. Zij toont namelijk niet aan dat zij bij een terugkeer naar Bulgarije niet in de mogelijkheid zou zijn om haar verblijfsvergunning aldaar te verlengen.

Zij wijst verder ter terechtzitting nog op haar bijzondere kwetsbaarheid als lid van een jong gezin. Zij toont echter geenszins aan dat zij zich als ouder met jonge kinderen, zoals er vermoedelijk wellicht nog velen zijn in het land en ruimer Europa en daarbuiten, in Bulgarije buiten haar wil en persoonlijke keuzes om niet langer staande zal kunnen houden en er de aan de internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen niet (meer) zou kunnen laten gelden en dat bij terugkeer een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zoals gedefinieerd door het Hof van Justitie in de al aangehaalde relevante rechtspraak dreigt.

De verzoekende partij doet voor het overige geen enkele dienstige poging om concreet en inhoudelijk op de in de beschikking gedane vaststellingen in te gaan. Ze beperkt zich tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen. De verzoekende partij kan met een dergelijk verweer de gronden van de beschikking geenszins ontkrachten of weerleggen.

Aangezien de verzoekende partij reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Bulgarije die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of zij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of de verzoekende partij een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in haar land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de verzoekende partij toegekende bescherming in Bulgarije effectief is, wordt ontkracht. Verzoekende partij blijft hier in gebreke. Zij kan in de aanvullende nota aldus niet dienstig verwijzen naar de situatie in Syrië aangezien *in casu* haar situatie als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije beoordeeld wordt.

6. Derhalve wordt, gelet op het voorgaande, geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 21 januari 2025 opgenomen grond. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Bulgarije.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend vijfentwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS